

žila, če je bila ta oseba zaprisežena uže v kakem prejšnjem stanji postopanja. Le to, da se taka oseba zapriseže, bodi nično po § 170. št. 1. kaz. pr. r., katero zákonsko določbo ima v mislih § 281. št. 3. kaz. pr. r. Vzroka ničnosti vsled tega, da se je ta priča celo zaprisesgla pri prvi glavni obravnavi, pa pritožba prav nič ne omenja; o tem torej tudi po § 290. kaz. pr. r. ni razmotrivati. Glede tega, kar navaja pritožba, da se je zaslišala ta priča proti nasprotujočemu zagovornikovemu predlogu in da je zaradi tega utemeljen vzrok ničnosti po št. 4 § 281. kaz. pr. r., je opomniti, da prav zaradi tega, ker ni zakona, ki bi prepovedoval zaslišati Franca P. kot pričo, ni moči reči, da se je s tem, ko se je zavrnil omenjeni zagovornikov predlog, krušil zagovor varujoči zakon ali tako pravdno načelo.

Kar se pa tiče tega, da se ni preložila druga glavna obravnava v to svrho, da bi se povabil priča Anton Št., ozirati se je na to: če bi bil le-ta tudi povabljen in bi potrdil, da je izvil kol iz rok obtožencu, zamahnivšemu z njim proti Neži M., hoteč jo udariti, nasprotovala bi tej izpovedbi vender-le izpovedba Janeza U-a, ki pri dogodku ni vdeležen in ki je potrdil, da je le nekaj korakov proč videl dobro, kako sta obtoženec in France P. udarila po sprednjem delu voza, kjer sta sedela voznik in Neža M., z nekim orodjem, da pa ne ve, je li bil to kol; zato je prav tako lahko mogoče, da je dobil obtoženec po tem, ko mu je Št. izvil kol, drugo orodje in da je s tem na to udaril. Ker torej odklonitev predloga, da se obravnava preloži in povabi Anton Št., ni mogla imeti nobenega obtožencu škodljivega vpliva na razsodbo, tu ne more obveljati vsled zadnjega odstavka § 281. kaz. pr. r. vzrok ničnosti po št. 4 § 281 kaz. pr. r. Zavrnuti pritožbo ničnosti je torej opravičeno.

(Konec prihodnjič.)

Iz zemljejnjižne prakse.

a) Rekurz je nedopusten zaradi jezika in dotično odločbo je izpodbijati administrativnim pôtem.

M. R. je (Ukaz c. kr. viš. dež. sodišča v Gradci z dne 10. aprila 1889, št. 3941.). po dru. P. vložil rekurz zoper to, da je pododlok okrajnega sodišča v Ko., ki veleva zvršiti zemljejnjižno dejanje, dovoljeno od okrajnega sodišča v Ka., izšel v nemškem jeziku, da je

nemško tudi zemljeknjižno potrdilo listine in naposled tudi nemšk zemljeknjižni vpis.

C. kr. višje deželno sodišče v Gradci je ta rekurz kot nedopusten zavrglo: češ, da vprašanje, kateri izmed deželnih jezikov je rabiti pri sodnih razpravah ter odločbah ali pri vpisih v javne knjige, ki jih velevajo sodišča, predmet ni sodniški judikaturi, nego justični upravi, in zatorej odločeb o tem vprašanji ni moči izpodbijati pôtem sodnih inštancij, nego le administrativnim pôtem; — pomislivši tudi, da je le-tà pritožba izrecno oznamenjena kot rekurz, ta pravni pripomoček pa je iz rečenega razloga nedopusten, ker se ž njim ne izpodbija vsebina odloku in potrdilu ali zemljeknjižnemu vpisu, nego raba nemškega jezika.

b) Eksekucijski način po §-u 822 obč. drž. zak. ni dopusten proti kupcu dedščine.

V eksekucijski reči Ivana R. proti Martinu S zaradi 20 gld. je eksekvent vložil prošnjo za vknjižbo eksek. zastavne pravice z omejitvijo po § 822 obč. drž. zak. na posestvo vlož. št. 9 kat. obč. M., spadajoče k zapuščini Josipa N., katero je eksekut prevzel po glasu razpravnega zapisnika.

C. kr. okrajno sodišče v K. je to prošnjo z odlokom z dne 7. marcija 1888 št. 2190 odbilo zategadelj, ker imajo le upniki dedičev po § 822 obč. drž. zak. pravico, le-tem pripadlo zapuščinsko premoženje zarubiti, Martin S. pa ni dedič, ampak je le prevzel vso zapuščino, kakor je razvidno iz zapuščinske razprave, in sicer v prvo plačati dedščine in dolgove.

C. kr. višje deželno sodišče v Gradci je, odbivši rekurz, potrdilo prvosodni odlok, pomislivši, da po § 822 obč. drž. zak. in po dvornem dekretu z dne 8. junija 1846 št. 968 zb. pr. zak. upniku dedičevemu pristojna pravica pripadlo dedinsko blago pod omejitvijo, da namreč eksekucija ni na kvaru zahtevam, nastopajočim pri zapuščinski razpravi, obložiti z zastavno pravico, potem pomislivši, da eksekut, ako tudi je na podlogi dogovora, sklenenega pri zapuščinski razpravi za Josipom N. in tudi sodno odobrenega, prevzel vso zapuščino Josipa N. in se torej kaže kot kupec dedščine, s tem vendar ni prišel v stanje dediško, in da kupec, ko po § 1278 obč. drž. zak. stopi v pravice in zaveze prodajalca kot dediča, s tem sicer glede oseb,

ki so vdeležene pri zapuščini ali imajo proti njej opravičene zahteve, prevzame pravice iz zaveze dediške, glede tretjih oseb zavzame pa le pravno stanje kupca, ki je kupil posamezne dedščinske reči, — pomislivši torej, da eksekucijskega načina, ki je po § 822 obč. drž. zak. dopusten zgolj proti dediču in legatarju, ni moči razširiti tudi proti kupcu dedščine.

Jugoslovanska imovina nekedaj in sedaj.

(Le mouvement agraire dans la péninsule des Balkans, l' Angleterre et ses colonies, la plaine Saxonne, les Etats-Unis. Paris, Retaux-Bray, 1889.)

S tem naslovom poslala sta R. Meyer in G. Ardant med ljudi knjigo, katera je omenjena uže v predzadnjem „Slov. Pravnik-u“, a se nanjo danes oziramo zaradi zanimive vsebine, sosebno kolikor se dostaje jugoslovanskih narodov, razen Slovencev. Knjigi namen je pokazati, kako dandanes agrarno vprašanje vse dežele vznemirja, kako se povsodi nekaj giblje in kako zakonodavstvo čuti potrebo ohraniti malo imovino nasproti velikemu posestvu in velikemu kapitalu. „Povsodi začenjajo spoznavati, da treba poljedelcu zagotoviti posest zemlje, če uže ne lastništva; ohranjujoč rodbino na domačih tleh, kjer je vzrastla, da se več stori za socialni in javni mir, nego z vsemi kreditnimi zavodi in kmetijskim poukom.“ V knjigi je jako mnogo historičnega gradiva, tičočega se jugoslovanskih imovinsko-pravnih razmer in nazorov. Preglejmo na kratko njeno prvo poglavje, posvečeno balkanskemu poluotoku.

Najprej čitamo kratke zgodovinske črtice o Jugoslovanih pod gospodstvom byzantinskim, potem o dobi nezavisnosti pod carjem Dušanom. Od časa tega velikega carja naprej „izginila je nekedanja socialna enakost (jugoslovanskih) narodov, kajti zapadnoevropske ideje so se tu uže bile vvedle. Uže se prikažejo plemenitniki raznih vrst, imejoči od carja fevde in beneficija, katerih dedni lastniki so postali, in ki ostajajo možkim članovom rodbine. Davka jim ni treba plačevati, razen cerkvene desetine“. Govoreč o zadrugi pravita pisatelja, da je ta institucija najverniši izraz svojstva slovanskih rodov, težečega po združenji, in to je popolnem protivno germanskemu individualizmu.